

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2020-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 42/2017 z 5. októbra 2017, sp. zn. 13 Co 63/2017 z 27. marca 2018, sp. zn. 10 Co 73/2017 z 15. novembra 2018 a sp. zn. 3 Co 64/2018 z 25. apríla 2019 a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 67/2018 z 29. mája 2019, sp. zn. 1 Cdo 213/2018 z 29. mája 2019, sp. zn. 8 Cdo 191/2019 z 11. septembra 2019 a sp. zn. 7 Cdo 279/2019 z 11. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. júla 2019 (sp. zn. Rvp 1287/2019 a sp. zn. Rvp 1288/2019), 9. decembra 2019 (sp. zn. Rvp 2247/2019) a 13. apríla 2020 (sp. zn. Rvp 766/2020) doručené ústavné s'ťažnosti obchodnej spoločnosti SPRAVBYT, s. r. o., Hurbanova 18, Bardejov (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 42/2017 z 5. októbra 2017, sp. zn. 13 Co 63/2017 z 27. marca 2018, sp. zn. 10 Co 73/2017 z 15. novembra 2018 a sp. zn. 3 Co 64/2018 z 25. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté rozsudky“) a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 67/2018 z 29. mája 2019, sp. zn. 1 Cdo 213/2018 z 29. mája 2019, sp. zn. 8 Cdo 191/2019 z 11. septembra 2019 a sp. zn. 7 Cdo 279/2019 z 11. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

2. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 13/2020-8 zo 4. marca 2020 boli s'ťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019 a sp. zn. Rvp 2247/2019 spojené na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019. Uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 30/2020-7 z 10. júna 2020 boli s'ťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019 a sp. zn. Rvp 766/2020 spojené na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 268/2020-16 z 13. júla 2020 boli s'ťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019 a sp. zn. Rvp 1288/2019 spojené na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1287/2019.

3. Z obsahu ústavných s'ťažností a ich príloh vyplynulo, že s'ťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne je stranou vo viacerých súdnych konaniach vedených na Okresnom

súde Bardejov (ďalej len „okresný súd“), ktorých predmetom je úhrada peňažnej sumy za poskytnuté služby pri správe bytového domu. Uvedené konania sa týkajú obytného bloku [REDACTED]. V predmetných konaniach okresný súd nepriznal žalobkyni (sťažovateľke, pozn.) v žalobe požadovanú sumu za poskytnuté služby, resp. za správu obytného bloku (teda žaloby sťažovateľky zamietol), pretože za správcu predmetného obytného bloku považoval obchodnú spoločnosť BARDBYT, s. r. o., Bardejov, a nie sťažovateľku (rozsudky okresného súdu sp. zn. 2 C 218/2006 zo 16. mája 2016, sp. zn. 3 C 91/2008 z 27. marca 2017, sp. zn. 4 C 23/2007 z 28. februára 2017 a sp. zn. 5 C 47/2008 z 19. decembra 2017). Uvedený záver okresného súdu potvrdil v napadnutých rozsudkoch aj krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaniach sťažovateľky. Následne najvyšší súd dovolania sťažovateľky proti napadnutým rozsudkom krajského súdu ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že sa týkajú peňažného plnenia, ktoré neprekračuje výšku desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby [prípustnosť dovolania je v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP v týchto prípadoch vylúčená].

4. Sťažovateľka tvrdí, že napadnuté rozsudky krajského súdu a napadnuté uznesenia najvyššieho súdu (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) nespĺňajú požiadavku riadneho a ústavne konformného výkladu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), ako aj inštitútu premlčania a dobrých mravov v zmysle judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu, napadnuté rozhodnutia nie sú zrozumiteľné, predvídateľné a nie sú dostatočne odôvodnené. Podľa sťažovateľky výklad a interpretácia zákona o vlastníctve bytov súdmi „*popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem - najmä pokiaľ ide o otázky synalagmatických záväzkov, preukázania zákonných a skutkových okolností realizovaných postupov vlastníkov bytov a nebytových priestorov (zvolávanie a priebeh ako aj výsledky schôdze vlastníkov) ako aj rozdielmi medzi schválením správcu a schválením zmluvy o výkone správy s konkrétnym správcom. Ústavne neudržateľnými sú aj odôvodnenia premlčania v kontexte realizovaných a poskytovaných služieb, ktoré nemajú žiadnu oporu v texte právneho predpisu.*“.

5. Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom i dovolacím súdom, ktoré má spočívať vo vyvodení nesprávnych právnych záverov zo súdom zisteného skutkového stavu. Sťažovateľka považuje za nesprávne právne posúdenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie v posudzovaných veciach, a to „kolízie námietky premlčania s namietaným porušením dobrých mravov, v nadväznosti na porušenie ústavne garantovaného práva vlastníť majetok, a to s dôrazom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a najmä správanie sa samotného žalovaného“. V tejto súvislosti zdôrazňuje „nesprávnu aplikáciu spotrebiteľského práva na daný prípad“, ktorá je podľa nej v rozpore s judikatúrou súdov, najmä s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 a tiež uznesením najvyššieho súdu „sp. zn. 4 Obdo/16/2017“.

6. Podľa sťažovateľky bolo podstatou sporu právne posúdenie situácie, keď pôvodný správca a nový správca bytového domu riešia otázky spojené s existenciou a so splnením zákonných podmienok pri prechode výkonu správy bytového domu na iného správcu, a to v kontexte zákonných prejavov vôle vlastníkov tohto bytového domu.

7. Sťažovateľka spochybňuje hlasovanie vlastníkov bytov v bytovom dome ■■■■■ vykonané na schôdzi vlastníkov, na ktorej došlo k prijatiu rozhodnutia o zmene správcu bytového domu. Sťažovateľka tvrdí, že v predmetnom prípade nedošlo k zmene v osobe správcu, a prostredníctvom konaní na všeobecných súdoch sa od vlastníkov bytov bytového domu ■ ■ ■ ■■■■■ domáha finančných plnení, ktoré žalovaní vlastníci bytov zrejme poukazujú už novému správcovi (BARDBYT, s. r. o., Bardejov, pozn.), a súčasne sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia od nového správcu.

8. Podľa tvrdenia sťažovateľky ak zmluva o výkone správy môže byť uzatvorená len s jedným správcom, tak správa (bytového domu, pozn.) môže byť odovzdaná výlučne tomu, kto preukáže, že novým správcom je a že proces jeho schvaľovania a tiež schvaľovania novej zmluvy o výkone správy bol zákonný a správny. Sťažovateľka taktiež zdôrazňuje, že finančné plnenie vlastníkov bytov správcovi nie je viazané na moment skončenia výkonu správy bytového domu, ale na moment odovzdania správy novému správcovi bytového

domu. Podľa názoru sťažovateľky pokiaľ pôvodný správca neodovzdal správu novému správcovi, platby vlastníkov za správu v predmetnom bytovom dome mali byť poukazované jej ako pôvodnému správcovi. S momentom odovzdania a prevzatia výkonu správy potom sťažovateľka spája aj plynutie premlčacích lehôt.

9. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, ktoré formálne odkazujú na minimálnu mzdu, v kontexte napadnutých rozsudkov krajského súdu za ústavne neudržateľné. Podľa sťažovateľky tieto rozhodnutia vykazujú znaky svojvôle, arbitrárnosti a nie sú ani náležite odôvodnené v kontexte skutočností uvádzaných v rozsudkoch krajského súdu a okresného súdu.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd ako súd dovolací, ktorý odmietol jej dovolania ako neprípustné a krajský súd ako súd odvolací (ktorý potvrdil rozhodnutia okresného súdu), porušili jej základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

11. V ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 766/2020 sťažovateľka osobitne namietla porušenie správa na spravodlivý proces „z dôvodu procesného nástupníctva a okruhu účastníkov tohto konania“. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že *«súdy v danej veci konali a konajú s osobami, ktoré nemali v čase pojednávania žiadneho právneho zástupcu, nevedeli o tom, že sa stali účastníkmi konania (neboli ani upovedomení a ani predvolaní) a okruh dedičov sa ustálil podľa rozhodnutia súdu až z 14. 11. 2017.*

Súd s nimi vôbec nekonal ako s účastníkmi konania, nevypočul ich (napriek našej opakovanej žiadosti) a nerealizoval žiadne procesné poučenia a úkony k ich osobám (nedoručil im žalobu a ani žiadosť o vyjadrenie, nepredvolal ich na pojednávanie a vôbec s nimi nekonal !!!). Uspokojil sa výlučne s následne (???) predloženým plnomocenstvom. To znamená, že - rozhodnutie súdu zo dňa 14. 11. 2017 o priznaní postavenia účastníka konania nemohlo byť objektívne právoplatné do dňa vyhlásenia rozsudku v tejto veci (išlo o doručovanie do USA)... a rovnako tak je nezákonné právne zastupovanie „účastníka konania“ pred dňom kedy sa stal účastníkom konania – a súd s takýmto právnym zástupcom konal.». Sťažovateľka preto považuje celé konanie, ako aj samotné rozhodnutia súdov za „právne zmätočné a neústavné“.

12. Sťažovateľka v petitoch ústavných sťažností navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami krajského súdu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, aby napadnuté rozhodnutia zrušil a veci vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a aby jej priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

16. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

17. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

21. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

III.

Predbežné prerokovanie návrhov

22. Sťažovateľka namieta, že napadnutými rozsudkami krajského súdu a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnuté rozhodnutia považuje za nepredvídateľné a nedostatočne odôvodnené.

23. Podľa sťažovateľky konajúce súdy zo zisteného skutkového stavu vyvodili nesprávne právne závery predovšetkým v otázke, od ktorej záviselo rozhodnutie v posudzovaných veciach, a to „*kolízie námietky premlčania s namietaným porušením dobrých mravov*“, pričom tvrdí, že aplikácia premlčania je v posudzovaných veciach v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti namieta nesprávnu aplikáciu spotrebiteľského práva, ktorá podľa nej nereflektuje judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach spochybňuje hlasovanie vlastníkov bytov v bytovom dome vykonané na schôdzi vlastníkov a tvrdí, že v predmetnom prípade nedošlo k zmene v osobe správcu. Podľa nej výklad a aplikácia zákona o vlastníctve bytov v napadnutých rozhodnutiach popiera účel a zmysel aplikovaných právnych noriem. Napadnuté uznesenia najvyššieho súdu nie sú podľa sťažovateľky náležite odôvodnené, sú svojvoľné, a tým ústavne neudržateľné.

24. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú je možné považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

25. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo,

alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

26. Ústavný súd po preskúmaní ústavných sťažností zistil, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými ústavnými sťažnosťami, o ktorých už rozhodol, pričom k nim formuloval jednoznačné právne závery (pozri m. m. IV. ÚS 680/2018, I. ÚS 58/2019).

27. Z takmer (v podstatnej časti) identickej argumentácie sťažovateľky uvedenej v ústavných sťažnostiach, ktoré sú predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodit', že odôvodnenie napadnutých rozsudkov krajského súdu a napadnutých uznesení najvyššieho súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia vecí krajským súdom a najvyšším súdom, obdobné závery, ako v iných jej veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

28. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania.

29. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavných sťažností v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich skorších rozhodnutiach (napr. uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 680/2018 zo 16. novembra 2018, sp. zn. I. ÚS 58/2019 z 9. januára 2019) týkajúcich sa takmer rovnakých ústavných sťažností sťažovateľky, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu zjavnej

neopodstatnenosti vzhľadom na ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu.

30. Pokiaľ sťažovateľka namieta rozpor s judikatúrou súdov, najmä s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 16/2017 z 29. marca 2019, je potrebné uviesť, že označené rozhodnutie najvyššieho súdu vychádza z odlišných skutkových okolností a jeho aplikácia na posudzovaný prípad sťažovateľky je nenáležitá. V označenom rozhodnutí najvyšší súd pripustil dovolací prieskum (z hľadiska majetkového cenzu išlo o prípustné dovolanie, pozn.) právneho záveru odvolacieho súdu spočívajúceho v nevyhodnotení uplatnenia námietky premlčania žalovaným za rozporné s dobrými mravmi, zároveň však zdôraznil nemožnosť všeobecnej aplikácie takéhoto záveru paušálne na akýkoľvek prípad a zdôraznil, že v každom jednotlivom prípade je potrebné vziať do úvahy konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Najvyšší súd v ním posudzovanom prípade poukázal práve na špecifickosť skutkových okolností danej veci, ktorá spočívala v správaní žalovaného a jeho zjavne účelového postupu voči žalobcovi, keď z vlastnej iniciatívy predkladal žalobcovi (už v čase, keď malo dôjsť k premlčaniu) inventarizáciu pohľadávok (ich zaplatenie bolo predmetom sporu a vo vzťahu k nim žalovaný vzniesol námietku premlčania, pozn.) na ich odsúhlasenie, pričom z tohto prejavu vôle žalovaného žalobca vyvodil svoje legitímne očakávanie a dobrú vieru, že tieto pohľadávky budú žalovaným zaplatené. Z okolností posudzovaného prípadu sťažovateľky, posudzujúc správanie či postup žalovaných (vlastníkov bytov a nového správcu, pozn.), však nie je zrejmá taká skutková okolnosť, ktorá by indikovala možnú kolíziu medzi právom vlastniť majetok a princípom právnej istoty pri eventuálnom konštatovaní rozporu uplatnenej námietky premlčania s dobrými mravmi a ktorá by viedla konajúce súdy k nutnosti zaoberať sa a skúmať proporcionalitu zásahu do práva vlastniť majetok. Z okolností prípadu sťažovateľky možno, naopak, vyvodiť dobromyseľnosť vlastníkov bytov (žalovaných, pozn.), ktorí v dôsledku zmeny v osobe správcu, ktorú považovali za legálnu, plnili v dobrej viere svoje záväzky už novému správcovi.

31. Vo vzťahu k námietke porušenia práva na spravodlivý proces v dôsledku procesných väd konania, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 766/2020, ústavný súd konštatuje, že spôsob vysporiadania sa s uvedenou námietkou sťažovateľky krajským súdom a najvyšším súdom považuje za dostatočný a ústavne akceptovateľný. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v súvislosti s touto námietkou uviedol, že *„Pokiaľ žalobkyňa namieta, že jej právo na spravodlivý proces bolo porušené z dôvodu procesného nástupníctva a okruhu strán sporu, ako aj nezákonným právnym zastupovaním na základe neplatného plnomocenstva, dovolací súd poukazuje na to, že týmito námietkami sa zaoberal už súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku konštatoval, že ide o opakované argumenty, ktoré boli vznášané už v konaní pred súdom prvej inštancie a na ktoré súd prvej inštancie poskytol presvedčivú, zrozumiteľnú, logickú argumentáciu, s ktorou sa dôsledne vypořiadal a s ktorým sa odvolací súd stotožnil.“*

31.1 Okresný súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5 C 47/2008 z 19. decembra 2017 sa s predmetnými námietkami sťažovateľky vysporiadal takto:

„V priebehu konania zomrel pôvodne žalovaný v 1. rade [REDAKOVANÉ] a to dňa [REDAKOVANÉ]. Z Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 1D/190/2013 zo dňa 03.02.2014 bolo zistené, že na základe dohody dedičov o vypořiadaní dedičstva, t.j. pôvodne žalovanej v 2. rade [REDAKOVANÉ] a ich detí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] celé dedičstvo nadobudla pôvodne žalovaná v 2. rade [REDAKOVANÉ]. Ako vyplýva z unesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.07.2014 č.k. 2Co/137/2014-153 súd po smrti pôvodne žalovaného v 1. rade konal s pôvodne žalovanou v 2. rade [REDAKOVANÉ] a ich deťmi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako s jeho právnymi nástupcami.

Ďalej v priebehu konania zomrela aj pôvodne žalovaná v 2. rade [REDAKOVANÉ] a to dňa 09.09.2016 pričom z uznesenia Okresného súdu sp. zn. 4D/144/2016 zo dňa 27.02.2017 bolo zistené, že na základe dohody dedičov o vypořiadaní dedičstva, t.j. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ a ██████████, ██████████ časť dedičstva nadobudol ██████████, ██████████, bytom ██████████ a ďalšiu časť dedičstva nadobudla ██████████, ██████████, ██████████, bytom ██████████. Z uznesenia Okresného súdu Bardejov sp.zn. 1D/42/2017 zo dňa 14.11.2017 vyplýva, že po neb. pôvodne žalovanej v 2. rade ██████████ prebehlo náhradné dedičské konanie, pričom dedičstvo na základe dohody dedičov nadobudol ██████████, ██████████.

Uznesením vyhláseným na pojednávaní 25.09.2017 súd v zmysle návrhu žalobcu doručeného súdu dňa 17.08.2012 a v zmysle upraveného okruhu účastníkov na strane žalovaných pripustil zmenu žaloby...

Na pojednávaní konanom dňa 19.12.2017 súd postupom podľa § 63 C.s.p. rozhodol, že na základe oboznámených rozhodnutí vydaných v dedičských konaniach vedených po pôvodne žalovaných v 1. a 2. rade (odsek 7, 8 odôvodnenia) pokračuje v konaní s právnymi nástupcami žalovaných ██████████, ██████████, zomrelého ██████████ a ██████████, ██████████, zomrelej ██████████ a to ██████████, ██████████, bytom ██████████ a ██████████, ██████████, ██████████, bytom ██████████, a Teda súd konal ako s právnymi nástupcami po neb. pôvodných žalovaných v 1. a 2. rade iba s tými dedičmi, ktorí nadobudli aspoň časť z dedičstva.

Žalobca na pojednávaní konanom dňa 13.11.2017 spochybnil platnosť plnomocenstiev predložených právnym zástupcom žalovaných na zastupovanie žalovaných v 2. a 3. rade, pričom poukazoval na skutočnosť, že súdu boli predložené iba ich kópie a zároveň žalovaná v 2. rade má trvalý pobyt v USA a plnomocenstvo pre právneho zástupcu mala podpísať v Bardejove. K tomu súd uvádza, že právny zástupca žalovaných súdu následne predložil originál plnomocenstva od žalovanej v 2. rade, pričom na pojednávaní konanom dňa 13.11.2017 uviedol, že plnomocenstvo mu žalovaná v 2. rade podpísala v Bardejove, ako aj originál plnomocenstva od žalovaného v 3. rade, pričom súd po ich oboznámení má za to, že uvedené plnomocenstva sú platné a teda právny zástupca je oprávnený v predmetnom konaní zastupovať aj žalovaných v 2. a 3. rade. Skutočnosť, že žalovaná v 2. rade podpisovala plnomocenstvo v Bardejove, pričom má trvalý pobyt v USA nemá žiadny vplyv na otázku posudzovania platnosti plnomocenstva. “

32. Ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ústavné sťažnosti bez potreby podrobnejšieho odôvodňovania svojich právnych záverov odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených (návrh na zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie vecí na ďalšie konanie a rozhodnutie, návrh na priznanie náhrady trov konania) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu